

Arrest

nr. 128 223 van 25 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2014.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 april 2011 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 30 juli 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 6 augustus 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd per drager ter kennis gebracht op 6 augustus 2014 en aan verzoeker betekend op 7 augustus 2014.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Pakistaan van Pashtounse origine te zijn. U werd geboren op 1 april 1991 in Tahi Kor Bala in de tehsil Prang Ghar in Mohmand Agency in de provincie Khyber Pakhtunkhwa.

Bij uw eerste asielaanvraag op 19 april 2011 verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 5 mei 2011 dat u tot een maand voor uw vertrek verbleef in uw geboortedorp, dat u vervolgens een maand in Pesjavar verbleef en dat u dan op 10 april 2011 uw land verliet en via Abu Dhabi, Turkije en Italië naar België reisde waar u op 17 april 2011 arriveerde en op 19 april 2011 een asielaanvraag indiende. U verklaarde dat u tot de achtste klas naar school ging en nadien twee jaar lessen volgde in de madrassa in uw dorp. U verklaarde dat u Pakistan ontvluchtte omdat u er problemen kende met de taliban. U verklaart dat u lessen volgde aan de madrassa en dat u in februari 2011, toen u op weg was naar huis, door twee taliban werd aangesproken. Een aantal dagen later ontmoette u deze mannen opnieuw. Zij vroegen u deel te nemen aan de jihad en zeiden dat u met hen mee moest gaan om een training te volgen. U vroeg tijd om dit met uw vader te overleggen. Toen u dit aan uw vader vertelde, bracht hij u naar vrienden in Pesjavar. Taliban kwamen naar uw huis waar ze uw vader bedreigden en sloegen. Uw vader besloot dat u niet meer veilig was in Pakistan en regelde uw reis. U legde bij DVZ geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

Op 3 juni 2013 werd u opgeroepen op de door u gekozen woonplaats per aangetekende brief door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U gaf hier echter geen gevolg aan en u gaf hier geen geldige reden voor binnen een termijn van vijftien dagen. Het CGVS nam op 25 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u door niet te verschijnen uw asielverzoek niet kon staven met concrete elementen om te oordelen of er wat u betreft sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet. Het CGVS stelde verder dat het feit dat u niet reageerde op de oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, blijk gaf van desinteresse in de aangevoerde asielprocedure en dat dit onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien bleek uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dat u in het bezit was van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een visum voor het Verenigd Koninkrijk heeft aangevraagd op 29 april 2010 en dat u dit visum ook heeft verkregen.

Bij uw tweede asielaanvraag op 10 juni 2014 verklaart u dat uw vader landbouwer is en een winkeltje had in Tahi Kor Bala in Mohmand Agency en dat u vijf of zes jaar les volgde in het Municipal Intercollege in Galanai in Mohmand Agency. In 2009 werd u in Mohmand Agency door de taliban onder druk gezet om zich bij hen aan te sluiten toen u naar de moskee ging om te bidden. Vervolgens ging u naar Pesjavar waar u ongeveer twee jaar bleef. U verkreeg een visum voor het Verenigd Koninkrijk en reisde daarheen in juni 2010 om er gedurende vijf maanden Engelse les te volgen. Tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk ontving uw vader een dreigbrief van de taliban en werd hij door hen geslagen. Uw vader verbleef hierdoor drie weken in het hospitaal. U huwde op 22 oktober 2013 in Polen de Poolse A.(...) H.(...), die u via het internet had leren kennen. Uw vader en uw burens vernamen dit huwelijk via filmpjes op het internet. Anderhalve maand geleden belde uw vader u op en zei dat hij hier niet mee akkoord ging en dat u reeds sinds uw kindertijd verloofd was met een meisje. Uw broer liet u vervolgens weten dat uw vader heel kwaad was en u zou doden bij een terugkeer naar Pakistan. Sindsdien heeft u geen contact meer met uw vader. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u de taliban en uw familie en gemeenschap omdat u huwde met een christelijke vrouw.

Dit asielverzoek werd op 30 juni 2014 afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde vervolging door de taliban én dat er evenmin geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen in Pakistan omwille van uw huwelijk met een christelijke Poolse vrouw. Ten slotte vermoedde het CG dat u reeds sinds lange tijd weg bent uit de regio waarvan u beweert afkomstig te zijn.

U diende een derde asielverzoek in op 30 juli 2014. U legde hierbij een viertal krantenartikels neer uit AAAJ, The Daily Pakistan-Peshawar, Daily Surkhhab Peshawar en The Peshawar Express Tribune (Engels), die naar eigen zeggen verband houden met uw asielverzoek.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn

voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u reeds heeft uiteengezet naar aanleiding van uw vorige aanvragen (u verklaart immers dat u enkele kranten bij heeft die u kunnen helpen en dat er een link is met uw zaak; i.c. de problemen die u in Pakistan had met de taliban die u gedwongen wilden inlijven en het feit dat u niet naar uw land zou kunnen terugkeren wegens uw huwelijk met de christelijke A.(...) H.(...) uit Polen, zie verklaring 3de AA dd. 30.07.2014 + beslissing CGVS 1ste AA dd. 25.06.2013 + beslissing CGVS 2de AA dd. 30.06.2014). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat deze twee asielaanvragen door het CGVS telkens werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Tegen beide beslissingen van het CGVS diende u geen beroep in bij de daarvoor bevoegde instantie (i.e. Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) binnen de daarvoor voorziene termijn. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast.

Rekening houdend met wat voorafgaat, dient naar aanleiding van uw huidige, derde asielaanvraag te worden nagegaan of er, wat u betreft, een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans alsnog aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt (zijnde vier krantenartikels uit de Pakistaanse kranten AAAJ, The Daily Pakistan-Peshawar, Daily Surkhab Peshawar en The Peshawar Express Tribune) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze stukken geen toegevoegde waarde bieden aan de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden (zie beslissingen CGVS 1ste & 2de AA dd. 25.06.2013 & 30.06.2014). De artikels in The Daily Pakistan Peshawar en AAAJ (documenten 1 en 2, beiden gedateerd op 20 april 2011) gaan over een incident binnen de familie van een bekende Pakistaanse zakenman (nl. moord naar aanleiding van een familiale twist). Dit incident kan echter op geen enkele manier aan u persoonlijk gelinkt worden. Deze artikels betreffen derhalve een loutere beschrijving van een incident waarvan u niet aantoonst dat u daar persoonlijk bij betrokken bent. Beide artikels vermogen dus niets aan uw persoonlijke asielmotieven - waarvan overigens reeds omstandig werd aangetoond dat zij ongeloofwaardig zijn - toe te voegen. Uit Het Engelstalige artikel in Peshawar- The Express Tribune dd. 24 juni 2014 (document 3) kan nergens uw vrees ten opzichte van Pakistan achterhaald worden die u naar aanleiding van uw huwelijk in Polen zou koesteren, meer bepaald uw vader die u zou willen vermoorden aangezien hij het niet eens was met dit huwelijk met een christelijk Poolse meisje (zie gehoor CGVS 2de AA 24.06.2014). In het kader van uw vorige asielaanvraag werd immers omstandig aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor uw familie en uw gemeenschap vanwege uw huwelijk met een christelijke vrouw van Poolse origine omdat dit tegen de traditie van uw gemeenschap ingaat en omdat u reeds sinds uw kindertijd aan een meisje uit uw regio was beloofd (zie beslissing 2de AA dd. 30.06.2014). De informatie in dit artikel werpt hier geen ander licht op: er wordt daarin immers enkel vermeld dat u in Polen trouwde met A.(...) H.(...) – een gebeurtenis die door het CGVS niet wordt betwist (zie beslissing 2de AA) – en beschrijft louter uw situatie in dat land (nl. detentie en hogerstaking). Op geen enkel moment weliswaar maakt dit artikel gewag van problemen in Pakistan (met uw familie en/of gemeenschap) die u zou kennen vanwege dit huwelijk in Polen. Zodoende verandert dit artikels niets aan uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen over problemen in Pakistan die u zou kennen naar aanleiding van dit huwelijk. Overigens dient opgemerkt te worden dat ene F.(...) N.(...), waarvan het artikel stelt dat het uw neef is en dat hij zich in een gelijkaardige situatie als uzelf bevindt (in casu een zgn. gemengd huwelijk), vanuit Polen naar Pakistan werd gerepatriëerd, maar dat deze laatste niet aangeeft enige problemen in Pakistan te hebben ondervonden omwille van zijn huwelijk met een Poolse vrouw. Hij beklaagt zich alleen over het feit dat hij om volgens hem onduidelijke redenen naar Pakistan werd gerepatriëerd. Nergens haalt hij problemen in Pakistan aan omwille van zijn gemengd huwelijk. Het vierde artikel in de Daily Surkhab Peshawar (document 4, gedateerd op 22 juli 2014) betreft een 'Public Notice' waarin de (onbekende) auteur meldt dat u in 2011 een relatie met zijn/haar nicht zou zijn begonnen en daarom nu naar u op zoek is. Niet alleen kan uit dit artikel niet opgemaakt worden wie het opstelde, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel ook dat er in Pakistaanse kranten artikels verschijnen die onwaar zijn of waarvan de inhoud onvoldoende geverifieerd zijn en er frequent bronnen worden geciteerd zonder dat de waarachtigheid van hun verklaringen wordt nagegaan. Bijgevolg is de bewijskracht van dergelijke artikels ondermaats en ondersteunt ook dit artikel uw asielverzoek derhalve niet.

Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van de aanvullende stukken die u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, zijn de stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab , Sindh , en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in

de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta geïsoleerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PkK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PkK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PkK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Zoals reeds bij uw tweede asielverzoeken werd gemotiveerd, oordeelt het CGVS opnieuw dat u nog steeds zicht biedt op uw reële situatie in Pakistan en wordt vanwege uw vage en weinig aannemelijk verklaringen hieromtrent vermoed dat u reeds sinds lange tijd niet meer in de provincie Khyber Pakhtunkhwa heeft verbleven. Uit het feit dat u de mogelijkheid kreeg in Engeland te studeren, dat uw vader u geregeld geld opstuurde en dat uw echtgenote verklaarde dat u uit een rijke familie komt die u financieel ondersteunde, kan worden afgeleid dat u over voldoende financiële middelen en steun beschikt. U spreekt naast uw moedertaal Pashtou ook Urdu en Engels. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: er is geen probleem van refoulement, u heeft in geen enkele procedure een probleem ivm. artikel 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing het 'nieuw karakter' van de aangebrachte stukken niet heeft onderzocht. Er werd immers niet onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen. Nochtans is dit volgens verzoeker essentieel om te kunnen besluiten of deze stukken de nood tot bescherming aanzienlijk groter kunnen maken. Onder verwijzing naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad van State hieromtrent, argumenteert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de fase van de inoverwegingname van de asielaanvraag voorzichtig dient op te stellen bij het onderzoek van de nieuwe stukken en niet mag oordelen of de nieuwe elementen al dan niet de erkenning als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kunnen gronden, doch enkel of zij de kans hiertoe aanzienlijk groter kunnen maken.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waarin wordt verduidelijkt wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag oordelen dat de kans dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk wordt vergroot. Dit kan vooreerst wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich niet als bewijsvoerend overkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of omdat de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. Verzoeker laat gelden dat *in casu* niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen doch enkel wordt gesteld dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is omdat Pakistaanse kranten soms onwaarheden drukken, zonder de bronnen na te gaan. Verzoeker betoogt in dit verband dat dit hem niet zomaar kan worden verweten zonder enig onderzoek of zijn verklaringen stroken met de werkelijkheid en dat het Commissariaat-generaal niet zomaar eigen veronderstellingen mag maken. Tevens kan worden geoordeeld dat de kans niet aanzienlijk wordt vergroot wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken of een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker bevestigt dat hij achter zijn vorig asielrelaas blijft staan. Hij argumenteert dat het Commissariaat-generaal echter over het hoofd lijkt te zien dat in deze wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen. Het betreffen immers nieuwe documenten die zijn problemen in zijn land van herkomst bevestigen. Aangezien de nieuwe

elementen betrekking hebben op hemzelf kan evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker, aldus nog verzoeker. Hij is de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal *in casu* het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is en direct lijkt te besluiten dat de aangebrachte stukken noch de vluchtelingenstatus noch de nood aan subsidiaire bescherming kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Om deze reden en omdat *in casu* niet werd nagegaan of de overgemaakte stukken 'nieuwe elementen' betreffen, meent verzoeker dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4, § 2, c) en 48/5 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, wijst verzoeker erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit Khyber Pakhtunkhwa, Pakistan. Asielzoekers afkomstig uit deze regio krijgen op heden subsidiaire bescherming wegens de huidige veiligheidssituatie, die er met de dag slechter op wordt zonder enig vooruitzicht op beterschap. Het staat ontegensprekelijk vast dat hij niet kan terugkeren naar Khyber Pakhtunkhwa, wat ook uitdrukkelijk wordt toegegeven in de bestreden beslissing. Dit feit alleen al zou volgens verzoeker voldoende moeten zijn om hem subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal ten onrechte de mening is toegedaan dat hij en zijn gezin zich maar elders in Pakistan moeten vestigen, gezien voor hen een intern vluchtalternatief zou bestaan in andere delen van het land. Verzoeker betwist deze beoordeling en benadrukt dat een intern binnenlands vluchtalternatief enkel voorhanden is indien de asielzoeker daadwerkelijk beroep kan doen op alternatieve binnenlandse bescherming en indien deze bescherming ook betekenisvol is. Er kan volgens verzoeker niet worden ontkend dat de sociaal-economische situatie en de mensenrechtensituatie in Pakistan, inclusief in de gebieden waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, erbarmelijk is. Verzoeker acht het dan ook werkelijk onbegrijpelijk hoe het Commissariaat-generaal wetens en willens de situatie in zijn land van herkomst tracht te minimaliseren door eerst toe te geven dat de situatie in Pakistan zeer slecht is dat er toename is van de terreuraanslagen die ook burgers zwaar treffen om dan onmiddellijk te stellen dat in sommige provincies *aanslagen in mindere mate voorkomen en de aantal burgerdoden beperkt blijft*. Bovendien wenst verzoeker te benadrukken dat hij nergens terecht kan in Pakistan. Hij heeft naar eigen zeggen noch de financiële middelen, noch een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen. Door zijn huwelijk met een christen, heeft ook zijn familie hem de rug toegekeerd.

Tot slot haalt verzoeker aan dat de bronnen die het Commissariaat-generaal gebruikt niet meer actueel zijn. Er wordt telkenmale verwezen naar de situatie in 2013, doch sinds dan is de situatie nog verergerd. Zelfs in Islamabad, dat relatief veilig wordt geacht door het Commissariaat-generaal, komen tot op heden terreuraanslagen frequent voor. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit twee reisadviezen voor Pakistan en hij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bewust is van de situatie doch de gevaren minimaliseert aan dewelke zij hem en zijn gezin zou blootstellen indien zij gedwongen worden terug te keren naar hun land van herkomst. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat niet redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij zich kan hervestigen in Pakistan. Er zijn meerdere mensenrechtenproblemen in Pakistan, waaronder restricties op vrijheid van beweging, aldus nog verzoeker, die zich voorts afvraagt hoeveel burgerslachtoffers er moeten vallen alvorens het Commissariaat-generaal besluit dat ook de in de bestreden beslissing aangehaalde regio's niet veilig zijn. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal geen enkele regio kan oplijsten waar terreuraanslagen niet zouden voorkomen en waar geen burgerslachtoffers zouden vallen. Het enige dat zij stelt is dat *in vergelijking met het Noord-Westen van Pakistan dat geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringsgroepen de situatie in andere provincies betrekkelijk stabiel is en het aantal burgerslachtoffers beperkt gebleven is*. Verzoeker betoogt dat het niet is omdat een deel van het land pure horror is, dat daarom het andere onleefbaar deel, plotseling leefbaar zou zijn. Het referentiekader is niet Noord-Westen van Pakistan, maar of iemand een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer, aldus verzoeker, die meent dat het dan ook kennelijk onredelijk is om het gewapend conflict in bepaalde gebieden in Pakistan te minimaliseren door te stellen dat de burgerslachtoffers beperkt blijven. Tot slot benadrukt verzoeker nogmaals dat hij bij een terugkeer naar Pakistan volledig aan zijn lot zal overgelaten worden. Hij verduidelijkt dat hij net zoals in België niet over enige financiële middelen zal

beschikken, met dit verschil dat er geen vangnet is in Pakistan. Er bestaat geen instantie gelijkaardig aan het OCMW en er is geen familie waarbij hij terecht kan.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting toont verzoeker een aantal foto's.

2.3.1. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde asielaanvraag steunt op de motieven die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn vorige asielaanvragen, zijnde dat hij problemen kent met de taliban die hem gedwongen wilden inlijven, alsook dat hij niet naar zijn land zou kunnen terugkeren wegens zijn huwelijk met een christelijke Poolse vrouw.

2.3.2. Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende nieuwe documenten voor: vier krantenartikelen uit de Pakistaanse kranten AAAJ, The Daily Pakistan-Peshawar, Daily Surkhhab Peshawar en The Peshawar Express Tribune.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.3. Waar verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het 'nieuw karakter' van de door hem aangebrachte stukken niet heeft onderzocht, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten terecht oordeelt als volgt: *“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt (zijnde vier krantenartikels uit de Pakistaanse kranten AAAJ, The Daily Pakistan-Peshawar, Daily Surkhhab Peshawar en The Peshawar Express Tribune) ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze stukken geen toegevoegde waarde bieden aan de door u beschreven*

asielmotieven die reeds ongeloofwaardig werden bevonden (zie beslissingen CGVS 1ste & 2de AA dd. 25.06.2013 & 30.06.2014). De artikels in *The Daily Pakistan Peshawar* en *AAAJ* (documenten 1 en 2, beiden gedateerd op 20 april 2011) gaan over een incident binnen de familie van een bekende Pakistaanse zakenman (nl. moord naar aanleiding van een familiale twist). Dit incident kan echter op geen enkele manier aan u persoonlijk gelinkt worden. Deze artikels betreffen derhalve een loutere beschrijving van een incident waarvan u niet aantoonde dat u daar persoonlijk bij betrokken bent. Beide artikels vermogen dus niets aan uw persoonlijke asielmotieven - waarvan overigens reeds omstandig werd aangetoond dat zij ongeloofwaardig zijn - toe te voegen. Uit Het Engelstalige artikel in *Peshawar-The Express Tribune* dd. 24 juni 2014 (document 3) kan nergens uw vrees ten opzichte van Pakistan achterhaald worden die u naar aanleiding van uw huwelijk in Polen zou koesteren, meer bepaald uw vader die u zou willen vermoorden aangezien hij het niet eens was met dit huwelijk met een christelijk Poolse meisje (zie gehoor CGVS 2de AA 24.06.2014). In het kader van uw vorige asielaanvraag werd immers omstandig aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor uw familie en uw gemeenschap vanwege uw huwelijk met een christelijke vrouw van Poolse origine omdat dit tegen de traditie van uw gemeenschap ingaat en omdat u reeds sinds uw kindertijd aan een meisje uit uw regio was beloofd (zie beslissing 2de AA dd. 30.06.2014). De informatie in dit artikel werpt hier geen ander licht op: er wordt daarin immers enkel vermeld dat u in Polen trouwde met A.(...) H.(...) – een gebeurtenis die door het CGVS niet wordt betwist (zie beslissing 2de AA) – en beschrijft louter uw situatie in dat land (nl. detentie en hogerstaking). Op geen enkel moment weliswaar maakt dit artikel gewag van problemen in Pakistan (met uw familie en/of gemeenschap) die u zou kennen vanwege dit huwelijk in Polen. Zodoende verandert dit artikels niets aan uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen over problemen in Pakistan die u zou kennen naar aanleiding van dit huwelijk. Overigens dient opgemerkt te worden dat ene F.(...) N.(...), waarvan het artikel stelt dat het uw neef is en dat hij zich in een gelijkaardige situatie als uzelf bevindt (in casu een zgn. gemengd huwelijk), vanuit Polen naar Pakistan werd gerepatrieerd, maar dat deze laatste niet aangeeft enige problemen in Pakistan te hebben ondervonden omwille van zijn huwelijk met een Poolse vrouw. Hij beklaagt zich alleen over het feit dat hij om volgens hem onduidelijke redenen naar Pakistan werd gerepatrieerd. Nergens haalt hij problemen in Pakistan aan omwille van zijn gemengd huwelijk. Het vierde artikel in de *Daily Surkhab Peshawar* (document 4, gedateerd op 22 juli 2014) betreft een 'Public Notice' waarin de (onbekende) auteur meldt dat u in 2011 een relatie met zijn/haar nicht zou zijn begonnen en daarom nu naar u op zoek is. Niet alleen kan uit dit artikel niet opgemaakt worden wie het opstelde, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel ook dat er in Pakistaanse kranten artikels verschijnen die onwaar zijn of waarvan de inhoud onvoldoende geverifieerd zijn en er frequent bronnen worden geciteerd zonder dat de waarachtigheid van hun verklaringen wordt nagegaan. Bijgevolg is de bewijskracht van dergelijke artikels ondermaats en ondersteunt ook dit artikel uw asielverzoek derhalve niet.

Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen die meer duidelijkheid scheppen over de omstandigheden die aan de basis liggen van de aanvullende stukken die u neerlegt en in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, zijn de stukken op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt."

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze overwegingen, noch brengt hij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hij tracht, verwijzende naar hoger aangehaalde Memorie van Toelichting, aan te tonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen de kans dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt niet aanzienlijk vergroten. Hij argumenteert in dit verband dat *in casu* in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke of vormelijke gebreken zouden vertonen doch enkel dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is omdat Pakistaanse kranten soms onwaarheden drukken, zonder de bronnen na te gaan, dat wel degelijk nieuwe elementen werden voorgelegd, die weliswaar in het verlengde liggen van zijn vorig asielrelaas, doch niet louter de voortzetting ervan vormen aangezien het nieuwe documenten betreffen die zijn problemen in zijn land van herkomst bevestigen en dat de nieuwe elementen betrekking hebben op hemzelf zodat evenmin met stellige zekerheid door het Commissariaat-generaal in het kader van haar prima facie-beoordeling kan beweerd worden dat de elementen louter algemeen van aard zijn en géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze concreet worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker toont ter terechtzitting een aantal foto's en stelt dat één persoon op een van deze foto's, namelijk zijn grootvader, overeenkomt met één van de vermoorde personen in de krant. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de foto's niet neerlegt vergezeld van een aanvullende nota conform artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, niettegenstaande hem de mogelijkheid wordt geboden. Voorts wordt verzoeker de gelegenheid geboden om duidelijk te maken op welke wijze deze foto zijn de vrees voor vervolging zou kunnen ondersteunen. Uiteindelijk kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet duidelijk kan aangeven wat nu eigenlijk het verband is met zijn eigen zaak, nu hij toelicht dat deze man, die verzoekers grootvader zou zijn, vermoord is omwille van een geldkwestie. Verwerende partij repliceert dat verzoeker door deze foto's de familieband niet aantoonst tussen hem en de vermoorde persoon in de krant.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het oude artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en stelt dat niet werd onderzocht of de voorgelegde stukken reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, noch of deze stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoekende partij ze had kunnen aanbrengen, benadrukt de Raad dat genoemd artikel werd gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Het nieuwe artikel 51/8 luidt als volgt: *"Indien de vreemdeling een volgende asielaanvraag indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, eerste lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.*

Deze verklaring wordt ondertekend door de asielzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen." De verwijzing naar niet langer vigerende wetgeving en de argumentatie hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker tot slot nog meent dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bevoegdheid heeft overschreden en een onderzoek ten gronde heeft gevoerd, gaat hij opnieuw uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of

voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielverzoeker in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers derde asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.3.4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging door de taliban én van de door hem beweerde problemen in Pakistan omwille van zijn huwelijk met een christelijke Poolse vrouw en gelet op het feit dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat burgers in het noordwesten van Pakistan momenteel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, doch dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict zoals bepaald in artikel 48/4, 2 § , c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij in Pakistan beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Noch uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoeker geciteerde reisadviezen – die overigens slechts gericht zijn aan Britse/Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Pakistaanse nationaliteit bezitten – kan blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en dat ook elders in het land burgers actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift evenmin concrete, valabele elementen bij die de vaststelling van de bestreden beslissing weerleggen waar wordt gesteld dat hij de onveilige situatie in zijn regio, Khyber Pakhtunkhwa, kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De vaststelling dat de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh en Pck weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen en het feit dat dat er zich na de verslagperiode van de informatie vervat in het administratief dossier onder meer in Islamabad een aantal incidenten hebben voorgedaan, verandert immers niets aan het gegeven dat het geweld in deze provincies actueel niet de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt in dit verband nog dat, in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, een eenvoudige verwijzing naar sociaal-economische problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet volstaat om het voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval hij zich in een van hoger genoemde provincies zou vestigen, waar hij in gebreke blijft.

De Raad vast dat *in casu* door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening werd gehouden met zowel de algemene omstandigheden in het land als met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende (vast)gesteld: *“Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.*

Zoals reeds bij uw tweede asielerzoeken werd gemotiveerd, oordeelt het CGVS opnieuw dat u nog steeds zicht biedt op uw reële situatie in Pakistan en wordt vanwege uw vage en weinig aannemelijk verklaringen hieromtrent vermoed dat u reeds sinds lange tijd niet meer in de provincie Khyber Pakhtunkhwa heeft verbleven. Uit het feit dat u de mogelijkheid kreeg in Engeland te studeren, dat uw vader u geregeld geld opstuurde en dat uw echtgenote verklaarde dat u uit een rijke familie komt die u financieel ondersteunde, kan worden afgeleid dat u over voldoende financiële middelen en steun beschikt. U spreekt naast uw moedertaal Pashtou ook Urdu en Engels. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.” De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat verzoeker kan buigen op een vestigingsalternatief duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Immers, met de argumentatie dat hij nergens terecht kan in Pakistan, dat hij noch de financiële middelen, noch een sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen en dat door zijn huwelijk met een christen, ook zijn familie hem de rug heeft toegekeerd, blijft verzoeker steken in het louter uiten van blote beweringen en het herhalen van een aantal ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermog aan te tonen, noch aannemelijk te maken dat hij zich in Pakistan niet elders in een regio buiten zijn geboortestreek kan vestigen waar er thans geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker in

Pakistan kan buigen op een vestigingsalternatief om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst, Khyber Pakhtunkhwa, te vermijden, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: er is geen probleem van refoulement, u heeft in geen enkele procedure een probleem ivm. artikel 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Waar verzoeker in fine vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS